

J. GILL, H. HOFFMANNOWA, R. PIEKARZ

ZDOLNOŚĆ TRAWIENIA ŚLINIANEK, TRZUSTKI I DWUNASTNICY
ORAZ WIELKOŚĆ PRZEWODU POKARMOWEGO U DZIKA
(*SUS SCROFA L.*)

Z Laboratorium Fizjologicznego Miejskiego Ogrodu Zoologicznego w Warszawie
Z Zakładu Hodowli Doświadczalnej PAN

Do badań użyto 4 dziki, opisane w pierwszym komunikacie [2]. Po wykrwawieniu zwierzęcia długość ciała mierzono od krawędzi płytki ryjowej do nasady ogona. Po rozcięciu powłok wyjmowano przewód pokarmowy i ważono oddzielnie żołądek, jelito cienkie i grube. Potem wyjmowano i ważono narządy wewnętrzne. Wypreparowywano ślinianki i trzustkę, które cięto na drobne kawałeczki i rozcierano w moździerzu z wodą destylowaną.

Do roztartej miazgi trzustki i wyciśniętej treści dwunastnicy wkładano po 2 rurki Metta i umieszczano w termostacie (38°C) na 24 godziny. Do ok. 20 ml 1% roztworu skrobi dodawano po 3—5 ml roztartej miazgi ślinianek i trzustki i również pozostawiano na 24 godz. w termostacie. Po upływie tego czasu przy pomocy roztworu Lugola oznaczano obecność i zdolność trawienną amylazy.

Pojemność przewodu pokarmowego mierzono wg metody Kwaśnickiego [3], w 24 godz. po śmierci, aby uniknąć wpływów stężenia pośmiertnego mięśni gładkich. W tym samym czasie mierzono też długość jelita [1].

We wszystkich przypadkach roztarty miąższ przyusznicy trawił całą zawartość skrobi. Roztarta ślinianka podzuchwowa tylko u jednego dzika (nr 3) strawiła całą skrobię. Dzik ten około 2 tyg. przed śmiercią był intensywnie karmiony roślinnymi paszami treściwymi. U dzika nr 1 trawienie skrobi było dość znaczne, lecz nie całkowite, u nr 2 — słabe, a u dzika nr 4 — zostały stwierdzone zaledwie ślady amylazy. Ślinianki podjęzykowe były badane tylko u dzików nr 3 i nr 4. U pierwszego trawienie skrobi było zaznaczone słabo, u drugiego — tylko ślady.

Roztarty miąższ trzustki wszystkich dzików wykazywał pełne trawienie skrobi w ciągu 24 godzin. Zdolność trawienia białek wahała się w granicach 7,5—9,5 mm pałeczek Metta.

Treść dwunastnicy badanych dzików nie trawiła białka rurek Metta.

Całkowita długość jelita u 3-miesięcznego warchlaka (nr 4) wyniosła 12,19 m, u 3 jednorocznych sztuk od 19,08 do 20,98 m. Stosunek długości ciała do długości jelita wynosił: u warchlaka 1 : 19,35; a u 3. roczniaków 1 : 15,39—1 : 17,48.

Maksymalna pośmiertna pojemność przewodu pokarmowego u warchlaka wynosiła 3,927 l., u roczniaków 17,580 l. do 18,940 l. Udział procentowy poszczególnych części wynosił: żołądek 9,68%—17,46%; jelito cienkie 51,74—72,06%; jelito ślepe 1,96%—7,17%; okrężnica + jelito proste 16,30%—30,15%. Stosunek pojemności przewodu pokarmowego do ciężaru ciała wynosił: u warchlaka 0,42 l. na 1 kg; u roczniaków 0,28—0,30 l. na 1 kg.

Z braku miejsca nie będą tu podane ciężary poszczególnych narządów. Na uwagę zasługuje jednak stosunek ciężaru mięśnia sercowego do ciężaru ciała. U warchlaka wynosił on 0,74%, u 1-rocznych 0,56—0,62%. Stwierdzony tutaj stosunek ciężaru serca i pojemności przewodu pokarmowego wskazuje na duże zdolności ruchowe dzika.

Dalsze badania w toku.

PISMIENNICTWO

1. Gill J., Jaczewski Z.: Prace Third Congress of The International Union of Game Biologists, Aarhus (Dania), 1957.
2. Gill J., Hoffmannowa H., Piekarz R.: Acta Physiol. Polon., Prace VIII Zjazdu Pol. Tow. Fizjol., 1960.
3. Kwaśnicki A. W.: Fizjologia puszczewarenija u swinie. Moskwa 1951.

J. GILL, H. HOFFMANNOWA, R. PIEKARZ

WPLYW HISTAMINY NA PRZEBIEG PROCESÓW TRAWIENNO-WYDZIELNICZYCH W ŻOŁĄDKU DZIKA (*SUS SCROFA L.*)

Z Laboratorium Fizjologicznego Miejskiego Ogrodu Zoologicznego w Warszawie
Z Zakładu Hodowli Doświadczalnej PAN

Badania przeprowadzono na 4 dzikach — samcach pochodzących z Ogrodu Zoologicznego w Warszawie: jednym warchlaku 3-miesięcznym (nr 4), wagi 9,4 kg i trzech roczniakach z jednego miotu (nr 1, 2 i 3), wagi 61—63 kg, w okresie między 19. 5. i 24. 6. 1960 r.

Ze względu na trudności uzyskania głębokiej narkozy chirurgicznej oraz w celu zmniejszenia wpływu narkotyków na wydzielanie pohistaminowe soku żołądkowego [1] zastosowano narkozę kombinowaną. U trzech dzików jednorocznych wprowadzano Trankwilinę domięśniowo i dożylnie, Eunarcon dożylnie i dootrzewnowo oraz wodzian chloralu doodbytniczo